

Rakasta verojasi!

Käväisin pienehkön epäselvyyden vuoksi verotoimistossa parikin kertaa. Tunnen kyllä hyvin verottajan verkkopalvelut ja olen hoitanut pienet korjaukset ja lisäykset jo vuosikausia tietokoneellani. Ollakseen julkishallintoa verottajan sähköiset palvelut toimivat erinomaisesti. Tasoja voi verrata jopa maailman parhaaseen, saksalaisen Deutsche Bahnin nettipalveluun.

En käynyt verotoimistossa suinkaan varta vasten vaan muiden Perniön esikaupunkiin suuntautuneiden reissujen yhteydessä. Verotoimistossa on kätevää pistäytyä autollakin, koska parkkipaikan saa ihan oven edestä. Ei pääse jalkapöytä laskeutumaan.

Salon verotoimistossakin otetaan ensin jonotuslippu. Ensimmäisellä kerralla penkeillä istui pari kansalaista. Ajattelin, että nyt taitaa mennä toinenkin tovi. Mutta ei, parin minuutin kuluttua kello kilahti, ja numeroni ilmestyi tauluun. Toisella kerralla en ehtinyt kuin ottaa lapun käteeni, kun jo välähti. Ja itse asia hoitui sutjakkaasti. Jäi mukava maku. Johtuneeko ammattitaidosta?

On meno nyt toisenlaista kuin takavuosien pääjohtajan Mikko Laaksosen aikaan. Silloin kerättiin muutaman markan lippuja ja lappuja erilaisista vähennyskelpoisista kuluista. Joukkoon saattoi sujahtaa muutakin, maitokaupan kuiteista pitkäripaisen tositteisiin. Laaksonen ehdotti pilallaan verotuksen yksinkertaistamista. Kansalaisilta kysyttäisiin vain kolmea asiaa. Paljonko ansaitsit, missä rahat ovat ja koska ne saa tulla noutamaan?

Verotus puhuttaa meitä varmaan yhtä paljon kuin sääkin. Harva kokee maksamansa verot oikeudenmukaisiksi. Muutamat pikkusieluiset varhaiseläkeläiset ovat kertoneet muuttavansa ulkomaille veroja pakoon. Se kismittää, vaikka näiden parin pomon veroilla ei maata pelastetakaan.

Nyt kun julkisessa taloudessa narun tyhjänä heiluva pää on vääjäämättä tulossa vetäjän käteen, verotus nostattaa tulisia tunteita. Oikeudenmukaisia ratkaisuja ei ole, ei ainakaan kaikkien mielestä. Yksi vaan on varmaa. Verottaa pitää sieltä, missä on massaa ja määrää, mikä tarkoittaa meitä tavallisia pulliaisia.

Veroilla saa paljon. Ainakin minä olen saanut. Lapsena ensin rokotettiin ja sitten hoidettiin rokot ja flunssat. Kansakoulussa sai ilmaiset kynät, kirjat, vihkot ja vielä ruokaakin. Oppi lukemaan, kirjoittamaan ja laskemaan niin hyvin, ettei viranomaisenkaan pysty viilaamaan silmään. Oppikoulussa piti vähän maksaa kirjoista ja muista tarvikkeista, mutta opetus oli pätevää ja kiinnostavaa. Tuli niin hyvät eväät, että niillä pääsi heittämällä korkeakouluun.

Opiskelu yliopistossa tai korkeakoulussa maksoi jo vähän enemmän. Vaikka ei tarjottu opinto- eikä asumistukia, pystyi kitkuttelemaan pätkätoilla ja kesähommilla. Ja lopulta sai hankittua ammatin, jolla kelpasi porskuttaa. Tehdä töitä, maksaa veroja ja muita säädettyjä maksuja sekä kerätä eläkepottia.

Aikojen tiukentuessa kansalaiskeskustelussa kuulee yhä enemmän myös myönteisiä ääniä veroista. Monet pohtivat, miten he voisivat maksaa enemmän kuin heidän olisi pakko. Ja miten voisi vaikuttaa, että ylimääräiset verot menisivät tarpeellisiin kohteisiin.

Kun puhutaan omista rahoista, takana on taatusti aitoa kiinnostusta. Tajutaan, että kotimaan poliittiset ratkaisut merkitsevät meille, tavallisille ihmisille joko etuja tai rahanmenoa.

Myönteinen ja ymmärtäväinen suhtautuminen veroihin antaa päättäjille hyvin tärkeän viestin. Loppujen lopuksi ihmiset luottavat julkiseen valtaan ja sen oikeudenmukaisuuteen. Tällaista keskustelua ei käydä Kreikassa.

pajen